

יום	יום לחודש	יום מוהר"ן	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	מסנה ברורה	מסנה המידות	ספר	שולחן ערוך
שבת	י"א	א:	רנ"ג	הזרה	קבא-קסב	טו, טז	טו, טז	טו, טז
א	י"ב	ב:	רנ"ד	קבא	קבא-קסד	יז, יח	יז, יח	יז, יח
ב	י"ג	ב:	רנ"ה	קבא	קסו-קסז	יט, כ	יט, כ	יט, כ
ג	י"ד	ג:	רנ"ו	קבב	קסח-קסח	כא, כב	כא, כב	כא, כב
ד	ט"ו	ג:	רנ"ז	קבב	קט-קע	כג, כד	כג, כד	כג, כד
ה	ט"ז	ד:	רנ"ח	קבג	קעא-קעב	כה, כו	כה, כו	כה, כו
ו	י"ז	ד:	רנ"ט	הזרה	קעג-קעד	כז, כח	כז, כח	כז, כח

בקרני אור

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

290 | פרשת לך-לך | י"א חשוון תשפ"ג

דבר המערכת

"שמעתי בשמו - מביא מוהרנ"ת בשם רבינו הקדוש - שאמר, **שעיקר עבודת איש הישראלי הוא בחורף לקום בחצות לילה**" (שיחות הר"ן, ש"ב).

גם מי שלא זכה לכך בכל לילה, חייב לעורר לבו לכסוף ולהשתוקק לחפש ולרצות לנסות ולפעול לזכות לעיקר העבודה שחסרה לו. ואפילו למי שנדמה שלא יתכן במציאות שיקום בחצות ויעשה את עיקר עבודת איש הישראלי, הן מצד סדר יומו והן מצד ביתו ופרנסתו או מצד כוחות גופו וכדומה, אולם אסור לו להרפות מן הרצון ומן הציפייה לזכות לכך.

הן זה גם כן מן העיקרים שרבינו הקדוש הירבה להזהיר עליהם: **"העיקר הוא הרצון"** (שיחות הר"ן, ג) ורבי נתן מוסיף: "ואפילו אם מונעים אותו באלפים ורבבות מניעות שנדמה לו שאי אפשר לשברם בשום אופן, אף על פי כן הוא יעשה את שלו וירצה בכל פעם ברצון חזק יותר, כי החשק והרצון צריך שיהיה כפי הימנעה. ואם יהיה עקשן בהרצון לבלי להניח את הרצון והכסופים דקדושה בשום אופן אף אם מפילים אותו כמו שמפילים אותו ח"ו רח"ל, אזי סוף כל סוף בודאי יעזרו ה' יתברך לשבר ולבטל כל המניעות ויזמין לו כל מה שצריך ויחזור ויסייעו בכל מיני סיועות, כי המניעה לא היתה כי אם בשביל החשק, שהוא עיקר הנסיון שמנסים את האדם אם יעזוב ויניח את החשק והרצון דקדושה מחמת המניעה, וכשהוא עקשן בדעתו ועומד בנסיון ואינו מניח את הרצון והחשק דקדושה בשום אופן, אזי בודאי יסבר את כל המניעות, והמניעות יתהפכו לישועות שיעזרו ויסייעו ה' יתברך ויסבב עמו סיבות לטובה באופן שיגמור ויוציא אל הפועל הדבר שבקדושה שהוא רוצה".

נעתיר ונזעק, נשווע ונייחל, לזכות לעיקר עבודת איש הישראלי, ובודאי נזכה לכך בפלאי פלאות.

העורכים

פניני אור

אמרות טהורות מרבינו'ק ותלמידיו

רבי יצחק בער חזק פעם את אחיו רבי יקותיאל בעת צערו: **"ברוך עמי מיניע!** קוּיף דיר דעם 'שערי ציון' און שטיי אויף אלע נאכט חצות, וועט דיר ווערן אזוי לעכטיג!", ומשך תיבת "לעכטיג" כמפליג בדבר.

(שיח שרפי קודש)

הרחק משכן רע

באותו מקום עבודה וכדומה] ביוכוחים ודיבורים הנוגעים לדת והשקפה ורק נתיידד באחוה בעניינים גשמיים גרידא - כבר אמר רבינו הקדוש: "מי יש לו הנאה מדיבור של אפיקורוס אפילו שאינו מדברי אפיקורסות, על ידי זה בא להרורי עבודה זרה" (ספר המידות, אמונה ח"ב ה), ואפילו שמיעת דיבורים של רשע בר דעת מולידים טומאה נוראה בשומע, מכח האוויריים הארסיים שיוצאים ממנו (ליקוטי מוהר"ן, מג). **מי שאמונתו מקולקלת מרעיל את סביבתו, ואין מקום לידידות ואנושיות עם נחש ארסי.**

רבי נתן - זה שאמר שהוא יכול ללמד זכות אפילו על מי שעבר שמונה מאות פעמים על כל התורה כולה - מזהיר בחומרה יתירה על התקרות כל שהיא למי שהלעיט נפשו בחכמות חיצוניות ולימודי 'השכלה' שפורקי העול בשעתו הפיצו בין נערי בני ישראל, והוא כותב בין השאר כך: **"אם אין בידינו למנעם בעוונותינו הרבים, על כל פנים החיוב על כל אחד מאנשי ישראל הכשרים להזהיר את בניו ואת בני בניו לדורות שיתרחקו בכל מיני התרחקות מדרכים אלו, ושלא ילחן את בניו לחדר שלומדים בו אחד מהבנים אלו ההולכים בדרכים אלו הרעים, אף על פי שאצל זה המלמד אין עוסקים בלימוד הרע הזה רק לומדים אצלו תורה הקדושה גמרא ופוסקים, רק שקצת תלמידים לומדים במקום אחר אלו העניינים, אף על פי כן אסור להתחבר עמהם כלל שלא ימשיכו את בניו ח"ו לדרכם הרעה ולסברותיהם המרות, שלא יכניסו בו חס ושלום איזה תאוה ללמד ספריהם הרעים, רחמנא ליצילן".**

אסור אפילו ללמוד אצל מלמד כזה ששם לומדים ילדים שבשעות אחרות לומדים לימודים שכלאו - כל כך חמורה היא חובת ההתרחקות מפגיעה רעה וחמורה זו הנוגעת בציפור הנפש הקדושה.

וכמה נחוצה אזרה זו בימינו כאשר מבול האפיקורסות התעצם בצורה כל כך אכזרית ומבהילה, כאשר צוררי ישראל ואף מופקרי גויי הארצות מבקשים לשלוח יד בבבת עינינו אשר עליהם דרשו חז"ל את הכתוב "אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של בית רבן" (שבת קט): ולהרגילם בלימודים טמאים העוקרים את האמונה הקדושה, כמה מתאימה צעקתו של רבי נתן (שם), הלכות גביית חוב מהיתומים): **"ואם היה לנו לב כשר לה' יתברך כמו אנשים כשרים של דורות הקודמים, היה ראוי לנו ליפול על פנינו ארצה ולהכות ראשינו בכותל יומם ולילה על כל הצרות האלה אשר לא היה כזאת מימות עולם, מה נאמר מה נדבר או לעינינו שכן רואות, או לאזונינו שכן שומעות".**

ורבי נתן מסיים שם: **"אשרי מי שיזכה בדורות האלה להתחזק עצמו בה' יתברך ולילך בדרך הישר והאמת בתמימות ובדרך הישר אשר דרכו בו אבותינו מעולם ויחנך את בניו בתורת ה' בלימוד גמרא ופוסקים ומעט מקרא כמו שנהגו בו אבותינו מעולם".**

השכן הזה נעים הליכות, מנומס ומקבל כל אחד בסבר פנים יפות. אמנם דעותיו ומעשיו מנוכרים לאביו שבשמים, האמונה עקורה מלבו רחמנא ליצילן, אבל הקשר ביניהם אינו בענייני דת, הם לא מתווכחים אף פעם בענייני השקפה, ורק מקיימים יחסי שכנות קרובים. הוא מרוויח המון מקשר זה, ומקבל מכך תועלת ממונית גדולה. מה רע בכך?!

בפרשתנו אנו לומדים על אברהם אבינו הראש למאמינים' (ליקוטי מוהר"ן, כח) שהיה "משבר ומבטל העבודה זרה והכפירות" (שם) ובודאי היה חזק ואמיץ באמונתו בתכלית השלימות מבלי יכולת להזיזו ממקומו האיתן, ואף על פי כן הוא דורש מלוט בן אחיו שייפרד ממנו, ורק לאחר שהלה אכן נפרד והתרחק שבה ונתגלתה אליו השכינה. **"וה' אמר אל אברהם אחרי הפרד לוט מעמו" - "כל זמן שהרשע עמו היה הדיבור פורש ממנו"** (רש"י כאן ג-יד), וכלשונו של רבינו בחיי כאן: "לימדך הכתוב שלא בא אליו דיבור השכינה עד שנפרד מחברתו של רשע".

אברהם אבינו לא בחר לעצמו את חברתו של לוט, אלא כדי לברר ולהוציא ממנו את ניצוץ נשמת משיח בן דוד שהיתה גנוזה בו ואשר יצאה ממנו לאחר שנות דור כצאצא לרות המואביה (ראה ליקוטי הלכות, השכמת הבוקר א-ג), ואף על פי כן גרמה חברתו הרעה להרחיק את השכינה מאברהם אבינו.

אפילו לדור בשכנותו של רשע מזיקה, וכפי שחז"ל לימדונו: **"הרחק משכן רע, אחד שכן שבבית ואחד שכן שבחוץ ואחד שכן שבשדה, שאין הנגעים באין אלא בעונו של רשע, עוונותיו של רשע גרמו לו לסתור כתלו של צדיק, כיצד, כותל שבין רשע לבין צדיק נראה נגע בביתו של רשע בכתלו שבינו לבין הצדיק נמצא סותרין כתלו של צדיק בעונו של רשע, אוי לרשע אוי לשכנו"** (אבות דרבי נתן פ"ט).

כל עוד השכן אינו פורק עול ומקולקל באמונתו ויש ביכולת להשפיע עליו לטובה, צריך מי שמסוגל לכך לעורר לב שכנו לטובה ולהאיר בו ואף לקבל ממנו את נקודתו הטובה, אבל כאשר הלה מקולקל לגמרי או שיש סכנה שהלה ישפיע חלילה לרעה הרי שצריך להתרחק ממנו לגמרי, וכפי שמורה רבי נתן הלכה למעשה: **"צריכים להשתדל לדבר עם שכנו ביראת שמים כדי שיהיה טוב לצדיק טוב לשכנו ולא להיפך ח"ו, כי אם הוא יודע יותר מחברו צריך להאיר ולהודיע דברי אמת לחברו ואם להיפך שחברו גדול ממנו צריך לקבל האמת מחברו השכן אצלו. ואם חברו שכן רע לגמרי שאי אפשר לקרבו כלל ויכול להיות שיקלקל אותו ח"ו, בבחינת 'אוי לרשע אוי לשכנו', צריכים להתרחק ממנו לגמרי, כמו שכתוב הרחק משכן רע"** (ליקוטי הלכות, נזקי שכנים ד, ב).

שמה תאמר: לא אכנס עם שכני [הדר ליד, או העובד עמי

לצאת ממצרים בכל יום ולהרויח רכוש גדול!

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול

בכל יום צריך האדם לצאת מן המצרים אל המרחב, בבחינת יציאה מגלות מצרים.

ומפני כך אנו מצווים לזכור יציאת מצרים בכל יום, "כי בכל יום אנו צריכין לצאת ממצרים למרחב, שזהו בחינת יציאת מצרים, בבחינת מן המצרים קראתי י-ה ענני במרחב י-ה. כי כל יום ויום בתחילתו הוא קצור מאד, ובא להאדם לכל אחד לפי בחינתו במיצר גדול, וכנראה בחוש שבכל יום בתחילתו קשה על האדם מאד מאד העבודה שהוא צריך לעשות. ומחמת זה רבים נמנעין מעבודתו יתברך, ודוחין ומטעין את עצמן בכל יום ויום, שאומרים: היום קשה לי להתפלל, היום לבי אטום, היום יש לי מניעות ובלבולים אלו.

וכל זה מחמת שאינם מבינים שבכל יום ויום הוא כך, כמו שגילה רבינו ז"ל שכל יום ויום כשכא להאדם לכל אחד לפי בחינתו הוא קצר בתחילתו ובא במיצר ובצמצום גדול להאדם, והקדושה והעבודה שצריך לעשות באותו היום עדיין היא נעלמת במיצר גדול ובקטנות גדול מאד. אבל האדם צריך בכל יום ויום להיות גיבור כארי, להתגבר להאריך ולהרחיב את היום ולהתחיל לילך בכל שעה מקטנות לגדלות, דהיינו להגדיל כל שעה ושעה בתוספות קדושה יתירה, שזהו בחינת מה שצריכין בכל יום לצאת ממחויין דקטנות למחויין גדולות" (ליקוטי הלכות, גניבה ג).

וכשהאדם אכן מתגבר לצאת מהמיצר, ולהאריך ולהרחיב ימיו - מתקיים בו מה שהובטח לאברהם אבינו "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול".

וכפי שלימדנו רבינו (ליקוטי מוה"ר תורה ס') שע"י שמרחיב ומאריך האדם את ימיו, זוכה לעשירות דקדושה!

הדור הרביעי חוזר לארץ הקודש!

דודו רביעי ישוכו הנה

"הזכיר ורמז רבי אברהם ב"ר נחמן בפסוק 'דודו רביעי ישוכו הנה', לענין רבינו, בהתכווננו להדגיש שדור הרביעי מרבינו כבר ישוכו וידורו בארץ ישראל" (שי"ש ג, תקפה).

ובספר 'אוצר נחמני' מספר הרה"ח ר' נחמן בורשטיין ז"ל מה שמע מר' גדליה ברגר ז"ל תלמידו של רבי אברהם ב"ר נחמן:

"כששאלתי אותו מה שראבר"ן כותב בביאור הליקוטים דף מ"ב ע"ב שבהיותו על ציון מוהר"ת ז"ל בברסלב בא אצלו במוחו ענין נורא על א"י. ואמר הנה"ל שמע ממנו שהתנוצץ אז במוחו הפסוק 'דודו רביעי ישוכו הנה', ואמר על עצמו שהוא דוד רביעי מרבינו ז"ל אשר גילה גודל קדושת א"י ושאי אפשר להיות יהודי בלי זה וכו'. (היינו: רבינו ז"ל, ומוהר"ת ז"ל, ור' נחמן טולטשינער ז"ל, ובנו ר' אברהם ז"ל). ועל כן התיישב בא"י בהיותו צעיר לימים רק בן ארבעים ושש שנים עוד קודם היותו בן שישים, ואילו תלמידי מוהר"ת ובנו ר' יצחק ז"ל באו לגור כאן אחרי היותם בני שישים. ובזה הדבר הוא חושב עצמו לדור רביעי מרבינו ז"ל.

א"י: גם הרה"ח ר' אברהם שטרנהרץ ז"ל אמר על עצמו שנתקיים בו הפסוק הנה"ל, כי הוא דוד רביעי מוהר"ת ז"ל אחד המיוחד בתלמידי רבינו ז"ל אשר מסר נפשו לנסוע לא"י כאשר כתב באריכות הנסיעה בימי מוהר"ת, וגם אביו של מורינו, ר' הערץ סופר, היה בא"י אבל לא התיישב בה" (אוצר נחמני, קנז).

שאלה:

אני סובל על מידת הכעס ומשתדל הרבה לעבוד עליה, לשברת ולבטלה. אמנם, על אף שאני מצליח ב"ה להתאפק מלבטא את כעסי בדיבור ובמעשה, עדיין מתעורר בכל פעם כעס בלבי. ולכן רציתי לשאול: האם עצם הדבר שמתעורר כעס בלבי יש בזה פגם, או שמא אין בזה חטא מאחר שאני מתאפק מלבטא אותה?

כמו כן רציתי לשאול בענין הכעס על דבר מצוה, שע"פ רוב מתעורר כעס בלבי בענייני קדושה והשקפה, כשאני מדבר עם בני אדם שיש להם דעות כוזבות וכיו"ב. ולכאורה נראה לי שהוא דבר מותר ואף טוב, מאחר שהוא בענייני קדושה. ורציתי לידע אם אכן אין בזה חסרון?

תשובה:

אשריך שאתה משתדל ומתאמץ לעבוד על מידת הכעס, ולכבוש כעסך וחורונך, יהי ה' עמך גיבור החיל.

ובכן, לגבי שאלתך הראשונה:

תכלית עבודתנו על מידה זו, היא כמובן, לבוא למדריגה שלא יתעורר החרון והכעס כלל, רק יקבל כל דבר וענין באריכות אפיים וסבלנות ולא יחר אפיו כלל, אף לא בלבד.

אך בתחילת הדרך, עיקר העבודה היא שגם כשמתעורר בלבו כעס וחרון אף על איזה דבר, לא ימשך אחר כעס זה ולא יבטא אותו בדיבורים ובמעשים, רק יתגבר להמתיק ולבטל את הכעס.

וכשעושה זאת - גם אם כבר בא לכלל כעס, נקטע וחרה אפו, אעפ"כ מאחר שלא פעל על כעסו שום פעולה של אכזריות, רק אדרבא השתדל לבטל ולהמתיק את הכעס - הרי זה דבר נשגב ונפלא עד למאד!

וכמו שאנו לומדים תיכף בסעיף הראשון ב'ליקוטי עצות' ערך 'כעס': **'צריך לשבר את הכעס ברחמנות. היינו, כשכא לכלל כעס, לא יפעל בכעסו שום אכזריות, רק אדרבא, יתגבר אז ברחמנות גדול על זה שרוצה לכעוס, וימתיק הכעס ברחמנות.** ועל ידי זה זוכין לקבל מהצדיק ולתפוס במחשבתו את התכלית, שהוא שעשוע עולם הבא. ובכל דבר שבעולם יכול להסתכל על התכלית האחרון ולהשיגו, כפי שרשו שיש לו בתוך נשמת הצדיק". ובסעיף שלאחריו איתא: "על ידי ביטול הכעס ברחמנות כנ"ל, על ידי זה מקבלים הצדיקי אמת הכבוד והגדולה, ואזי זוכין למנהיג אמת, שירחם על העולם לנהגם כראוי, להביא כל אחד אל התכלית הטוב האחרון".

הרי לך עד כמה גדולה מעלת זה שמשבר את כעסו, אף שכבר "בא לכלל כעס" ונתעורר כבר חרון אפו, אעפ"כ מאחר ש"לא פעל בכעסו שום אכזריות רק אדרבא התגבר אז ברחמנות גדול" - הרי הוא זוכה למה שזכנה!

אמנם, בוודאי צריך לזכר את עצמו עוד ועוד, עד אשר לא יתעורר הכעס כלל בלבו, וגם כשיעשו לו דברים המכעיסים אותו לא יכעס ולא יקפיד כלל. וכמסופר על רבינו הקדוש: "שמתחילה היה כעסן

גדול מאד מאד, ואחר כך, מחמת שרצה להיות איש כשר כרצונו יתברך, התחיל לשבר מידה זו של כעס עד שזכה לשבר מידה זו של כעס. אבל תכלית שבירת מידה זו מהיפך אל היפך, דהיינו להתהפך לטוב גמור, שלא יכפת ליה כלל כלל שום דבר, ויהיה רק טוב בלי שום צד קפיא בעולם, זה זכה רק בארץ ישראל. שם זכה לזה שנתבטל הכעס בתכלית הביטול, וזכה ונעשה טוב ממש, ולא נשאר בו שום צד קפיא בעלמא. עד שאחר כך אפילו מי שהיה עושה לו כל הרעות שבעולם, לא היה בלבו שום צד שנאה וקפיא עליו, אדרבא היה אוהבו ולא היה בלבו עליו כלל, כי היה רק כולו טוב ממש" (שבחי הר"ן, כב).

ובאמת, שני דרגות אלו [הדרגה הראשונה שהכעס מתעורר בלבו אך מתאפק ומתגבר עליה, והדרגה השנייה שאין מתעורר הכעס בלבו כלל] מצאנו בפירוש בדברי הרמח"ל ב'מסילת ישרים' וזה לשונו: **"טבע האדם מתעורר לכעס, ואם הוא מתגבר עליו שאפילו בשעת הכעס עצמו לא יבער הרבה, ומתגבר עליו שאפילו אותו הכעס הקל לא יעמוד בו זמן גדול אלא יעבור וילך, ודאי שראוי לשבח הוא, ואמרו ז"ל 'תולה ארץ על בלימה - אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה', והיינו שכבר נתעורר טבעו בכעס, והוא בהתגברותו בולם פיו. אמנם מידתו של הלל הזקן עולה על כל אלה, שכבר לא היה מקפיד על שום דבר, ואפילו התעוררות של כעס לא נעשה בו, זהו ודאי הנקי מן הכעס מכל וכל!"** (מסילת ישרים, פרק א' ד"ו ק).

ולגבי שאלתך השנייה:

כבר כתבו כל הספה"ק שגם לדבר מצוה אסור לכעוס, ואין מותר אלא להראות כלפי חוץ פנים זועפות אך לא לכעוס בתוך הלב ח"ו, וכמבואר מדברי הגמרא במסכת שבת (דף ק"ה ע"ב). ואם כועס בלבו ממש, יש שהוא לדבר מצוה, יש בזה פגם גדול. וכנזכר בכל הספה"ק ע"פ מה שמובא על משה רבינו שכשכעס על דבר מצוה נסתלקה ממנו נבואתו (עיין מש"כ בזה בשער היחודים פרק ה').

וקצר הגיליון להעתיק כל לשונות הספה"ק בזה, ואסתפק בהעקת דברי המסילת ישרים (בפרק גי'ל) וז"ל: **"והנה אפילו לדבר מצוה הזהירונו ז"ל שלא לכעוס, ואפילו הרב עם תלמידו והאב עם בנו. ולא שלא יסרם, אלא יסרם ויסרם, אך מבלי כעס, כי אם להדריך אותם בדרך הישרה, והכעס שיראה להם, יהיה כעס הפנים ולא כעס הלב."**

והרי לך לשון 'אוצר היראה' שהוציא מתוך דברי מוהר"ת בענין זה: **"בקדושה יש כעס ונקמה, שהוא מצוה גדולה, שזה בחינת ארבע מיתות בית דין ול"ט מלקות, שמצוה על בית דין לדון בם את המתחייבים בהם, והוא תיקון העולמות מאד, כי נעשין ע"ז יחודים גדולים כמובא. רק שצריכין לזיחר מאד, כי מחמת שבירת כלים, שמאז נתבלבלו ונתהפכו כל העולמות מסדרן האמתי, על כן יכולין לבוא ע"ז לידי כעס ורציחה ממש רח"ל, על כן צריכין להשכיל מאד על דרכיו בכל ענין"** (אוצר היראה, כעס ב, ע"פ ליקוטי הלכות, תפילה ד).

יזכנו ה' להסיר כעס מלבנו ולהאריך אפנו, ובזה נעורר למעלה כבישת הכעס והחרון אף והמשכת הרחמים והארכ-אפים, אמן.

פנינים מאירים וחידושים מזהירים מלוקטים מספרי גדולי הצדיקים זי"ע מתוך רשימותיו של הגר"ם שכטער שליט"א אשר ציין ורשם לפניו לזכרון.

לקט ספרי"ם

פרשת לך-לך

אברהם מאיר ומשפיע ככל הכוכבים ומזלות

הבט נא השמימה וספור הכוכבים (בראשית טו, ה). ספור הוא לשון בהירות והארה. וזה שדרשו רז"ל (בראשית רבה מד, יב) שהעלהו למעלה מכיפת הרקיע, רצה לומר שהארה שהוא למעלה מכל העולמות והוא המאיר בכל הכוכבים ומזלות ובגינה כולם עומדים וקיימים, ולכן השוו כולם להמליך את אברהם עליהם לפי שראו שבצלו הם חיים

והוא עיקר כל העולמות. ואמר לו (בראשית טו, ה) כה יהיה זרעך, רצה לומר אף בדורות האחרונים יהיו כל העובדי כוכבים ומזלות נכנעים לפני ישראל, שאף על פי שאינהו לא חזי מזליהו חזי והם שרי מעלה שהם מבינים גדולת ישראל ומעלתם איך שעל פיהם הם חיים וקיימים והם נכנעים לפניהם אמן כן יהי רצון.

עבודת ישראל הפטרת לך לך דף ה עמוד ב לט-27

הקב"ה הקדים את ברכת אברהם לברכתו

והיה ברכה (בראשית יב, ב). אמר רבי יודן (הקב"ה אמר לאברהם) קובע אני לך ברכה בשמונה עשרה (מגן אברהם), אבל אין את יודע אם שלי קודמת (ברכת מחיה מתים) אם שלך קודמת, אמר רבי אחויה בשם רבי זעירא שלך קודמת לשלי, בשעה שהוא אומר מגן אברהם לך כן מחיה המתים.

מדרש רבה לך לך פרשה לט עמוד שיד מ-103

קריאת השם בשעת הברית

ויש להוכיח שקריאת השם לתינוק הוא חלק מן המצוה, מזה שמברכים ברכת 'אשר קידש' על הכוס ואין טועמים מן הכוס עד לאחר אמירת הבקשות וקריאת השם, וכתבו הראשונים שתוספת זו אינה מהוה הפסק בין ברכת הגפן לשתית היין, ועל כרחק שהיא חלק מן המצוה (טור סס"י קפט וב"י ולבוש ס' רסה. אבל יש שכן טועמים מעט אחר 'כורת הברית' ע"י אג"מ ח"ג ס' ק ובידור הלכה תניינא עמו' נה).

אמנם, אף שבפועל נותנים את השם בשעת הברית, הרי זה כבר מושרש בנשמה שלו כשנולד, כפי שכתב האר"ז **בשער הגלגולים** (הקדמה כג) כי כאשר נולד האדם וקוראים לו אביו ואמו שם אחד העולה בדעתם, אינו באקראי ובהזדמן, כי אם הקב"ה משים בפיו השם ההוא המוכרח אל הנשמה ההיא. ע"כ. וכן מדוייק ממה שאמרו חז"ל ארבעים יום קודם יצירת הולד מכרזת בת קול בת פלוני 'לפלוני', הרי שכבר קודם שנולד יש לו שם (כן מבואר במהרש"א סוטה ב.). ובירושלמי **ברכות** (פ"א ה"ה) איתא: "ארבעה נקראו עד שלא נולדו ואלו הן, יצחק וישמעאל יאשיהו ושלמה".

ולכן אם קרה טעות בשעת קריאת השם של הברית, אין זה מעכב, ועיקר השם הוא במה שקורים אותו אחר כך. ואם יש צורך להחליף השם שנתנו בשעת הברית עושים את זה בשם קריאת התורה במי שביקר (רשימת קנה בושם ונער ש"ת מהר"ם בריסק ח"ב ס' יח). וכעין זה כתב **בספר חסידים** (אלף קמ): "כמשמימים הנער בערס וקורים לו שם, משימין ספר של תורת כהנים מראשותיו".

כלאים בציצית גזולים

לפי חידוש המנחת חינוך יש להסתפק: האם מי שגזל ציצית של כלאים עובר על איסור כלאים, דמעיךק הדין קיימא לן דציצית מותר בכלאים, וכתבו **התוספות** (חולין ק"י ד"ה טלית) בשם רבינו תם דלאו דוקא בשעת קיום המצוה הותר, אלא לגמרי הותר ומותר בין להתעטף בו בין להציע תחתיו, בין לו בין לחבירו בין לאשתו, בין ביום בין בלילה. והיינו דהגם שטלית שאולה פטורה מציצית מן התורה שאינו 'לכם' וכשלבשו אינו מקיים המצוה, מכל מקום כיון שהבעל הבית מקיים המצוה הותר בבגד כזה כלאים לגמרי.

ולכאורה היה ניתן לומר דזהו רק בטלית שאולה, דכיון שהבעל הבית מקיים המצוה בבגד זה מותר גם להשאילו לחבירו ולאשתו וללבשו בכל אופן שהוא. אבל הגזול טלית מצוייצת של חבירו שעצם הטלית נמצא אצלו בעבירה, ואינו מקיים מצות ציצית משום שהוא מצוה הבאה בעבירה, אפשר שעובר גם על איסור כלאים.

אמנם לפי מה שכתב המנחת חינוך שהלושב טלית גזולה אינו כמי שהולך בגד ד' כנפות בלי ציצית, שבאמת הוא לובש ציצית, אם כן יש לומר דכיון שיש שם ציצית על הבגד הרי זה כמו טלית שאולה שאף שאינו מקיים מצוה אין עליו איסור כלאים.

מנהג ישראל תורה שאין נותנים שם לתינוק הנולד עד אחר שנימול, בשעה שמברכים על הכוס ברכת 'אשר קידש ידי מבטן' מוסיפים בקשת רחמים על הילד 'אלקיני ואלקי אבותינו קיים את הילד הזה לאביו ולאמו ויקרא שמו בישראל' ונותנים לו שם.

וכתב **בספר הברית** (על הל' מילה ס' רסה אות נא) בשם כללי המילה **לרבי יעקב הגוזר**: מפני מה תינקו לקרות שם לנער תיכף למילה? משום דעד עתה לפני המילה היה שם טומאה לפניו וחרפה, שם ערלות, ועכשיו שנימול קיימו לשבח בשם טהור וקדוש. ומנא לן שצריך לשנות שמו בשעת המילה? נלמד מאברהם אבינו שעד שלא מל בשר ערלתו היה שמו אברם, ומיד שנימול נשתנה שמו אברהם, מכאן שמשנים שם הנער לשבח תיכף למילה. ע"כ.

גם **בפרקי דבי אליעזר** (פמ"ח) איתא שבשעה שאבותיו של משה הכניסו אותו לברית בן שמונת ימים קראו שמו 'יקותיאל'. והרמב"ן (שמות ד ט) כתב שגם משה רבינו לא קרא שם לבנו 'אליעזר' קודם ששל אותו. וכן **האברבנאל** (בראשית כא א) כתב שאברהם אבינו ע"ה קרא ליצחק שם בשעה שהכניסו לברית בן שמונת ימים (וחולק על הרמב"ן שכתב שקראו בשם זה תיכף כשנולד ע"י"ש). ו**בחסד לאברהם** (מעין ב נהר ב) הסביר שלאחר שכבר נסתלק הערלה והטומאה אז מוכשר לחול עליו על התינוק טוד הנשמה, רוצה לומר נשמה של הנפש שבזה יקרא בשם האדם הישראלי.

הבגד למי שיש לו בגד של ד' כנפות שצריך להטיל בו ציצית, אבל התורה לא חייבה אותנו ללבוש בגד של ד' כנפות ואם הולך בלא בגד של ד' כנפות אינו נגד רצון הבורא.

ולפי זה כתב שבאלו המצוות שהם חוב על גוף האדם כמו תפילין ולולב, אם המצוה באה בעבירה אין הקב"ה רוצה בה ואינו לרצון לפניו, והרי הוא כמבטל מצוה. אבל במצוות שאינם חיוב כמו ציצית, אם הם באים בעבירה, אמת דלא קיים רצון הבורא אבל גם לא ביטל המצוה, ומי ששובש ד' כנפות עם ציצית גזולים אין זה כמו מי שהולך בגד בלא ציצית, רק הרי זה כמו שאינו עושה המצוה כלל והולך בלא בגד, כי באמת הוא לובש ציצית אך שאינו לרצון לפניו יתברך.

אמנם למעשה כתב המנחת חינוך דכיון שיש מיעוט של 'לכם' בפרשת ציצית, וציצית גזולים הם פסולים מדין 'לכם', לכן מי שקושר ציצית גזולים על בגד של ד' כנפות והולך עמו הרי זה כהולך בלי ציצית כשרים ומבטל המצוה.

אם מותר ללבוש ציצית שנקשרו בשבת

אבל נראה דעדיין נפקא מינה במי שקשר ציצית בשבת שהוא פסול רק מדין מצוה הבאה בעבירה, שאם הולך עם הבגד, אינו מבטל המצוה וגם אינו מקיים המצוה.

מצוה הבאה בעבירה

לולב הגזול

השבוע למדנו (ס' תרמט ס"א ה) שלולב הגזול והגנוב פסול כל שבעת הימים, אפילו לאחר שנתייטשו הבעלים מהגזילה, משום שהוא מצוה הבאה בעבירה.

ומבואר מזה שהמקיים מצוה הבאה בעבירה אינו יוצא קיום המצוה, והרי הוא כאילו לא עשה המצוה כלל. ובגמרא **סוכה** (שם ל) למדו חז"ל דבר זה מהפסוק "הבאתם גזול ואת הפסח ואת החולה", שהמקריב קרבן שבא לידו בגזילה או שיש בו מום אינו עולה לרצון, ודרשו חז"ל: "גזול דומיא דפיסח, מה קרבן שהיא פיסח אין לו תקנה, אף גזול אין לו תקנה משום מצוה הבאה בעבירה". וכן דרשו מהפסוק "כי אני ה' אוהב משפט שונא גזל געולה".

הלומד מספר גנוב

בש"ת הרשב"א (ח"ו סימן רפח) מובא שנשאל שאלה מהר"ף על מעשה שהיה בגנב שגנב ספר פירושים מחבירו, וכשבעו ממנו את הספר נשבע שבועה חמורה שלא יחזירם לו עד שיעתיק אותם, האם מותר לו להחזיק את הספר כדי להעתיק?

והשיב שזה הגנב עשה שלא כדין, וגם אם יעתיק וילמוד ממנו לא יקיים שום מצוה, כמו לולב הגזול שהיא פסול ולא עלתה בידו שום מצוה, משום מצוה הבאה בעבירה. והגנב יש עליו ג' לאוין: א' משום גניבה, וא' משום שבועת שוא שנשבע לעבור על דברי תורה, וא' משום גזל שהוא גזול שלא מדעת.

המתפלל מסיידור גנוב או ממכשיר טריפה

כך כתב גם **בספר חסידים** (ס' תשעב): "אחד היה חוסף מחבירו בראש השנה תפלות שכתוב בהם 'זכרנו' והתפלל בהם, אמר לו זקן אחד 'ובוצע ברך ניאץ'!" אמר לו, אם כן מה אעשה? אמר, תבקש ממנו להשאיל לך התפלות ותתפלל שנית כי התפילה הראשונה לא עלתה לך", עכ"ל.

והוא חידוש גדול, שאף שהיה יכול לשמוע מהש"ץ בעל פה ולומר עמו מילה במילה, כיון שלמעשה התפלל מתוך סידור שגנב, לא עלתה לו התפילה, עד שצריך לחזור ולהתפלל שנית. ומזה יש ללמוד שמי שמתפלל מתוך מכשיר שאינו כשר אין תפילתו עולה לו וצריך לחזור ולהתפלל.

מצוה שיבוא על ידי הבחירות

ממוצא הדברים אנו שומעים שהמקיים מצוה על ידי פעולה של עבירה אינו נחשב למצוה כלל. ודבר זה הוא תשובה לאלו האומרים שעל ידי הבחירות לכנסת המינים יכולים להחזיק את היהדות בשמירת שבת ותלמוד תורה, שאף אם הם יחזיקו עדיין אין כאן מצוה, שעצם כנסת המינים הוא עבירה, ולחקוק חוקי מצוה על ידי העבירה אינה נחשבת כמצוה.

הקורע על מתו בשבת

בירושלמי (שבת פ"ג ה"ג) מובא שהקורע על מתו בשבת יצא ידי מצות קריעה, ואף שחילל שבת ועבר בעבירה על ידי הקריעה אין זה נחשב כמצוה הבאה בעבירה. וביאר **הקרבן העדה** הטעם, שהקורע על מתו לא נעשה איסור בגוף החלוק רק שהאדם בעצמו עבר עבירה, ואין דין מצוה הבאה בעבירה רק אם נעשה עבירה בחפצא עצמה כמו לולב הגזול שאין קטיגור נעשה סניגור, אבל כאן שהחלוק עצמה אין בה עבירה רק שהאדם עשה פעולת איסור עם המצוה יצא ידי מצות קריעה.

מילה שלא בזמנו בשבת

מכח דברי הירושלמי העלה הגאון **רבי עקיבא איגר** (ש"ת ס' קעד) כי מי שמל מילה שלא בזמנו בשבת, יצא ידי מילה, לפי שאין האדם הנימול חפצא של עבירה רק שהיום גורם את האיסור, ולא שייך בזה אין קטיגור נעשה סניגור.

וכעין זה כתב **הריטב"א** (סוכה לא) על מי שגזל סוכה על ידי שהוציא את הבעלים ממנו והשתלט עליה, שאין בזה פסול של 'מצוה הבאה בעבירה' רק פסול של 'לכם', דכיון שלא נעשה הגזילה בחפצא של הסוכה לא שייך בזה הכלל של אין קטיגור נעשה סניגור.

ציצית שנקשר בשבת

המנחת חינוך (מצוה לב מוסף השבת אות כא) דן באריכות האם מי שקושר ציצית בשבת, הציצית פסולים מדין מצוה הבאה בעבירה, שהרי אסור לקשור ציצית משום מלאכת קושר ומשום מלאכת מכה בפטיש. והעלה, שהציצית פסולים כיון שנעשית על ידי מעשה העבירה. וכן משמע מלשון **התוספות** (סוכה ל ד"ה משום) שכתבו דלולב הגזול פסול משום שמחמת עבירת הגזול באה המצוה. ונראה דזה עולה גם לשיטת הירושלמי הנ"ל, דציצית שנקשרו בשבת חל עליהם שם ציצית על ידי הקשירה, והרי זה כאילו נולדו גוף הציצית על ידי העבירה, ושייך בזה אין קטיגור נעשה סניגור.

תפילין שנכתבו בשבת רח"ל

על פי זה נראה שתפילין שנכתבו בחילול שבת פסולים, דהלא אין שם תפילין עליהם רק על ידי הכתיבה שנעשתה באיסור, ונמצא שהיא מצוה הבאה בגוף הדבר שנעשה בה עבירה (וכ"מ בתוס' סוכה ל ד"ה הא שכתבו: דלא דמי למקדיש דחל קנין והקדש ביחד, ד"ק).

מצוה הבאה בעבירה במצוה שאינה חיובית

המנחת חינוך (מצוה שכה אות ט) יצא לחדש חידוש נפלא, שיש שני סוגי מצוות: יש מצוה שהיא חובה על גוף האדם, על כל איש ישראל, כמו תפילין ואתרוג ואכילת מצה, שאם מקיים אותה עושה רצון הבורא ואם אינו מקיים המצוה, שאינו מניח תפילין או שאינו נוטל לולב הרי הוא מבטל המצוה ועושה נגד רצונו יתברך ועונשו יענש. ויש מצוות שאין חיוב על גוף האדם לעשותם, כמו ציצית שהיא חובת

החכם השלם

לרגל יימא דהילולא של החזון איש - ז"ל מריחשו

רבי שמואל מטעפליק ז"ל

נתן עיניו בו

"עוד סיפר ר' שמואל, שפעם אחת נסע עם רבינו ז"ל, ודרכו היה אז שצויה להעגלון שיניח הסוסים לילך בעצמם, ופעם אחת נכנסו לאיזה יער, ור' שמואל יצחק ראה מרחוק איזה בית, והיו שם חדרים ריקים, ונכנסו לחדר אחד, והיה שם איש אחד יושב ומשחק בשחמט עם אשה אחת, ואמר לו רבינו ז"ל: איהר קענט מיך? [= אתם מכירים אותי?] וענה שאינו מכירו. שאל אותו רבינו ז"ל: הלא סחרת כך וכך חיטים אצל זה הפריץ. ענה: חיטים סחרתי, ואתכם אינני מכיר. וכן הזכיר לו רבינו ז"ל כמה וכמה סימנים, והוא באחת שאינו מכיר.

אחר כך נתן עיניו בו, ובזה המשיך אותו אצלו, וכשיצא רבינו ז"ל הלך אחריו, עד שר' שמואל יצחק הטח את עצמו מעט לצד אחר, ויגש הוא אל רבינו ז"ל, ורבינו ז"ל דיבר עמו איזה דיבורים, והוא בכה הרבה מאוד בדמעות שלישי, ואחר כך ישבו רבינו ז"ל ור' שמואל יצחק על העגלה ונסעו לדרכם" (אבניה ברזל שיחות מרבי"ל אות ע"ד).

ועל דרך זה מסופר בשיש"ק שבאותו קיץ של שנת תקס"ז כששהה רבינו ז"ל בזאסלב, נסע רבינו ז"ל מעיר זאסלב לעיר בראדי עם משמשו רבי שמואל טעפליקער שזכה לנסוע עם רבינו לנאוורטש, והוא סיפר אחר"כ ואמר למהור"ת ולעוד מאנ"ש שיועד עיניו ושיחות ממה שעבר באותו הנסיעה על רבינו ז"ל מה שאפילו הם אינם יודעים. וסיפר שפעם בהיותו בעיר בראד, והיה רבינו אז מלושב בבגדים פשוטים כאיש פשוט, נכנס פתאום לאיזה בית ונכנס מחדר לחדר, והוא אחריו, עד שנכנס לחדר אחד, שישבו שם איש ואשה וחיטקו יחד במשחק השא"ך, והביט רבינו על האישה בראייתו הטהורה, וחזר ויצא, ותיכף קם האישה הזה שישב בהחדר והתחיל ללכת אחר רבינו, עד שיצאו שניהם מהעיר והגיעו לאיזה יער והתחיל רבינו לדבר עמו, ורבי שמואל עמד מהצד ולא שמע מה שדיבר עמו, רק ראה איך שבוכה ומזיל דמעות רבות (שיש"ק ח"ב אות קמ"ט).

אספר לכם נסיעתי

כשחזר רבינו מהנסיעה הגדולה הזאת סיפר רבינו ז"ל בשבת קודש את המעשה מהזכוב ועכביש (סיפור ע"ע משה ז'), והתחיל ואמר: "אספר לכם נסיעתי" כמ"ש בספר חיי מוהר"ן (סי' ק"ס-קס"ב). ובתוך סיפור המעשה הזכיר את ר' שמואל מטעפליק כמו שאמר: "און ער האט מיט זיך גענומען צוויי מענטשן און איז געפארן אויף דער וועלט, גיט אזוי ווי א מלך נאר ווי א פראסטע מענטש" עכ"ל. וכתב הרה"ח ר' אברהם בר"ן "הן הן השני אנשים הנרמזים במעשה הנ"ל".

הדרך לגיהנם...

מהסיפור דלהלן משמע שר' שמואל זכה לנסוע לעיר לעמבערג ולקבל שם פני רבינו ז"ל בחורף שנת תקס"ח, דנהה כך מסופר בספר אבניה ברזל:

"ר' שמואל יצחק מטעפליק סיפר, שפעם אחת כשהיה בלעמבערג עם רבינו ז"ל, וראה שהיו מוליכים ראטע אנשי חיל, אמר לו רבינו ז"ל שילך ויספור כך וכך שורות, ובשורה הזאת יספור כך וכך אנשים, און זאל איהם ארויף ריקען דעם ארביל [שיפישל את שרולן], וכן עשה, וראה שהוא מלושב בתכריכים. ואמר רבינו ז"ל שפיה הדרך שהמלאכי חבלה מוליכין את האדם להגיהנם".

דינוקא דאבוהי ודאימיה, וההורים מטביעים את חותמם על המושכל הראשון של בנם, ואח"כ מוסיפים לו מחנכיו את המקובל בידם, וזה גם כן עושה רושם רב על הילוך מחשבתו של החניך, ואח"כ בישיבה קולט את מה שמשמיעים באזניו רבותיו וחבריו, וכן לאחר נישואיו מקבל הבנות חדשות מאשתו וממשפחתה, וכמו"כ רואה האדם את הקורה במקום מגוריו ולומד מהם דרכי חיים, וכל זה בונה אצל כל אחד את בנין ההשקפה".

וכאן סיים החזון איש:

"וכי חצוי שעה של ויכוח אתה חושב לשנות את הדעה שנבנתה אצל הלה במשך עשרות בשנים!?"

יחס מיוחד חלק החזון איש לילדי ישראל, וממרום גדולתו ירד לסוף דעתם של התינוקות של בית רבן, ודרש את שלומם וטובתם, ואף עורר את האבות לשים ליבם אל צרכי הילדים שהופקדו בידיהם, למען ימלאו את השליחות שמוטלת עליהם וחלילה לא ימעלו בתפקידם.

מאד היה מקפיד על אלו שאוהבים להתגרות בילד קטן בדרך של שחוק, ואמר שהוא איסור גמור מדאורייתא של "לא תנונו איש את עמיתו", אתה אמנם עושה זאת בצחוק, אבל הילד בא במבוכה ויש לו צער, ובודאי זה נכלל ב"לא תנונו איש את עמיתו".

כמו כן היה מרבה לומר שכאשר מספרים לנערים עובדות מגדולי ישראל, הרי זה מועיל הרבה יותר מאשר אמירת מוסר. כי כשאומרים מוסר לנער הוא חש שפגעו בו, והכעס על שהקניטו אותו אינו נתון לו שישמע את מה שאמרו לו. אך כשמספרים לו ממעשי הצדיקים, סיפור ועוד סיפור שעריבים לאנזיו, הרי נכנס בקרבו מעלת חשיבות האדם הנעלה, וגם הוא נמשך להיות כך.

בכל סיפור ועובדה מגדולי ישראל שומע הילד שיש משהו גבוה ונעלה יותר, כי בכל סיפור הוא שומע על כבישת היצר או דעת תורה או חכמה, ומבין מזה שצריך להתעלות ולהגביה עצמו משטות מחשבותיו ואין לו ללכת אחר שכלו העצמי. הוא שומע שהיו צדיקים שהם בני העולם הבא שהצילו את העולם, ועל ידי זה גם הוא משתוקק להידבק בארחותיהם, וכח סיפורים אלו מועיל הרבה יותר ממוסר גלוי.

דוגמא לסיפור המעורר את הלב למידות טובות, קראתי פעם על הגאון מרן החזון איש ז"ל, שבהיותו בבני ברק ואז טרם נסללו כל הדירכים, וכשיצא ממקום מסוים כדי להיכנס לרכב שהסיעו, היה צריך להלך מהלך בשביל עפר. בדרך הילוכו נטפל אליו אדם אחד והסחיל לפניו באריכות את כל דאגת ומצוקת לבו. כאשר נכנס לרכב אמר החזון איש לנהג הרכב:

'סע מאד לאט, ורק כאשר תצא מרחוב זה תוכל למהר', שאלו הלה: מדוע?, ענה החזון איש: 'הלא יהודי זה שפך לפני מרי שיחו, וכאן אני נכנס לרכב וכאילו בורח ממנו, לפחות סע לאט!'

בינו נא מה עומק ההרגש של צדיק זה שלא לצער יהודי! הוא אכן מוכרח לנסוע, אבל לפחות יסע לאט, כמי שאומר שרק בעל-כרחו ניתקוהו מיהודי זה, ולא תיחלש דעתו של זה שכאילו שכחו ממנו וממשיכים הלאה ובורחים ממנו.

גדול עד למאד היה מרן החזון איש צלחה בתורתו באמונתו ובחכמתו, ובכל המידות הטובות.

ידוע שאמר על עצמו שבעת הבר-מצוה שלו קיבל עליו ללמוד כל ימיו תורה לשמה, והש"ת קיבל את קבלתו ופתח לו השערים וזכה למלא את קבלתו כל ימיו.

הוא היה בעל ריכוז גדול, ופעם העיד על עצמו שהוא מסוגל ללמוד עשר שעות ברציפות, סוגיא אחת בעמקות גדולה.

אך עם כל זה ירד גם לדעתם החלשה של אנשים אחרים, ומי שלא היה לו הריכוז הנכון, הציע לו ללמוד אפילו סוגיא אחת בעמקות, ומלבד זאת יקבע לעצמו אפילו עשרה שיעורים ביום, ובלבד שלא יתבטל, אלא ימלא את כל ימיו בתורה.

כמו כן היה נתון ליבו על כל מצוקה של בר ישראל שהגיעה לפתחו, וברוב פקחותו היה מבין את הדברים לאשורם ומייעץ עצה הוגנת לשואלים בדעת תורתו, עצות עמוקות שהועילו להם כל הימים.

יודעני מקרוב על מקרה של איש ואשה שזיווגם לא עלה יפה, וכמעט שתפרדה החבילה, ואז הגיע הבעל אל החזון איש לשמוע חוות דעתו אם אכן ליתן גט כריתות. החזון איש האזין היטב את העובר על ביתו, ופסק לו לחזור לביתו ולמשפחתו. ואכן ביודעי ומכירי קאמינא, שהכרתי היטב את הבית הזה בהקמתו, וגם באחריתו, והיה אחריתו טוב מראשיתו, כי אז חיו בשלום ובשלחה והיה נראה כאילו זיווג חדש בא לכאן, והקימו דורות ישרים בישראל לתפארת הדורות.

נודע לי גם על מקרה נדיר, באחד שהחל לנהוג ברבנות, ואחד ממכרי החל לגעור בו כיצד הינו מתהדר ומתעטף באיצטלא של רבי בישראל, ומי שמו לאדון והכתירו באדמורו"ת?

בשמעו את הדברים הלך להתייעץ אצל החזון איש, והחזון איש ברוב דעתו הבין היטב את הנפש המדוברת, והשיב שהיות והוא מקבל חיזוק בנהוג במשרה זו עליו להמשיך בדרך שבחר...

מסופר שפעם ראה שני אנשים ניצים ומתווכחים בענייני השקפה, כאשר נראה שהאחד אינו מסוגל להבין את דעתו של השני, וכיצד עולה על דעתו לומר כן, ומנסה בכל דרך להעמידו על האמת ולשנות את דעתו, אך ללא הועיל.

כשנסתיים הוויכוח תפס החזון איש את המתווכח ואמר לו:

"היודע אתה כיצד נבנתה ההשקפה אצל בר פלוגתך?! הלא ההשקפה מתחילה להיבנות אצל האדם מינקותו, כי 'שותא

<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א לרגל איווים בני ובתי' אברהם נ"ו עב"ת בת</p> <p>להר"ח ר' משה קניג שליט"א הר"ר שיינר לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה'ק יע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח ר' יצחק אנשין שליט"א לרגל נישואי בני הר"ר יעקב שאול הר"ר עב"ת בשעט"ו</p> <p>הר"ר שיינר לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה'ק יע"א</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח משה מאיר פראנק הר"ר ולאבו</p> <p>להר"ח ר' נתן זאב פראנק שליט"א לרגל חולדת חתונה</p> <p>הר"ר שיינר לרגל חתונה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>
<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח נתן דוביש הר"ר ולאבו</p> <p>להר"ח ר' ישראל זאב דוביש שליט"א לרגל חולדת חתונה</p> <p>הר"ר שיינר לרגל חתונה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח יואל וילנ' הר"ר לרגל חולדת חתן</p> <p>הר"ר שיינר לרגל חתונה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>	<p>ברכת מול טוב</p> <p>להר"ח נתן פראנק הר"ר ולאבו</p> <p>להר"ח ר' ישראל זאב דוביש שליט"א לרגל חולדת חתונה</p> <p>הר"ר שיינר לרגל חתונה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת דקדושה</p>

נערך ע"י הרה"ח רבי נחמ"י שווארצמן שליט"א בעמ"ח "אצרות עלים לתרופה".